

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלו"ך רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלו"ך רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

7:28 | 7:20 | 7:25 | 7:10 **הדלקת נרות**

8:27 | 8:31 | 8:30 | 8:27 **מוצאי שבת**

9:12 | 9:17 | 9:15 | 9:12 **רבינו תם**

משכיל לדוד

מזקנים אתבונן

הכתב, כי הוא רואה זאת בעיניו, ולכן מעלתו רבה עד מאד אף יותר מן הלומד, וזה שזוכה גם ללמוד וגם לשמש ודאי משיג את המעלה הגדולה ביותר.

מכל אחד ניתן ללמוד דבר המועיל לעבודתו יתברך, גם מחבר שווה הוא לדרגתך ואפילו אם הוא פחות ממך. ועל כך אמר דוד המלך (תהילים קיט, צט) "מכל מלמדי השכלתי". וכן אומרים חז"ל (עירובין ק, ב) שאלמלא ניתנה תורה היינו לומדים צניעות מחתול חריצות מנמלה, צניעות מחתול וכדומה. ואף שאנו בני האדם עדיפים מבהמות הארץ, מכל מקום ניתן ללמוד את הטוב והמועיל לצורך עליה רוחנית מכל יצור ומכל בריאה שברא הקב"ה בעולמו, וקל וחומר שניתן ללמוד מבני אדם, ועל אחת כמה וכמה מתלמידי החכמים שהם בבחינת ספרי תורה חיים.

קרח לא חפץ ללמוד ממש רבנו באומרו שכל העדה קדושים ובתוכם ה', ואם כן מה יש לנו עוד ללמוד ממש רבנו לאחר שהגענו בעצמנו לדרגה גדולה בעבודת ה'. וזו היתה טעותו של קרח שהביאה אותו אל עברי פי פחת.

אם אדם יושב במקום שבו רב ותלמיד חכם נושא דברי כיבושין, ובמקום לשים אזניו כאפרסתו לשמוע דברי חכמים, הוא משוטט לו אנה ואנה. ואף אם בזמן הדרשה יושב הוא ולומד דבר מה ואינו מקשיב לדבריו של הדרשן, יש בזה ביזיון לכבוד התורה, ואותו אדם לא יוכל להגיע לידי 'יראה שמים' כשאין לו יראה מתלמידי חכמים.

פעם בהיתי במיאמי, נשאתי דרשה בפני שומעי לקחי, ובאמצע הדרשה ראיתי אדם שאחז בספר מסוים בידיו והגה בו, והגם שאדם זה לא נהג במידת דרך ארץ, מכל מקום לא שמת לי ליבי לזאת והמשכתי בדרשתי. לפתע ראיתי שאדם זה סגר בבהלה את הספר והחל להקשיב בקשב רב להמשך הדרשה. לא הבנתי מדוע הוא כל כך נבהל, ובסיום הדרשה ושאלתי מדוע הוא סגר את הספר בפתאומיות שכזו. הלה, במקום לענות לי הלך למקומו והביא את הספר בו למד באמצע הדרשה, שם היה כתוב שאם אדם לומד באמצע שהרב דורש לרבים, הרי זה עלבונה של תורה כפשוטו. אמר לי אותו אדם זה שכשראה את הדברים האמורים בספר הבין שזהו אות עבורו משמים שאין לו להגות ולהיות עסוק אף לא בדברי תורה, אלא עליו להקשיב לדרשה.

'קרח' הוא מלשון קרח וקרירות, לרמוז שקרח רצה לקרר את ליבם של ישראל ולמנוע מהם את ההתקשרות למנהיגי העדה ורועיה, עינו של קרח הטעתה אותו לחשוב שהוא כבר עומד בפני עצמו ואין לו צורך להוסיף וללמוד עוד ממשנה ואהרון. טעה קרח לחשוב שמאחר וכל העדה כולם קדושים ובתוכם ה', אין מקום למשה ולאהרון להתגדל עוד על העם, והגיע זמנם לפנות את מקומם לאחרים. זו הסיבה שנענשו קרח ועדתו בעונש קשה וחמור שלא היה כדוגמתו, כדי שבני ישראל ישכילו וידעו שאין לזלזל בפסוק "את ה' אלוקיך תירא" - לרבות תלמידי חכמים, וגם מי שהוא עצמו תלמיד חכם מופלג, עדיין מוטלת עליו החובה ללמוד מגדולי הדור ומנהיגי, כדכתיב (תהילים קיט, ק) "מזקנים אתבונן".

"ויקהלו על משה ועל אהרן ויאמרו אליהם רב לכם כי כל עדה כולם קדושים ובתוכם ה' ומדוע תתנשאו על קהל ה'" (במדבר טו, ג)

דוד המלך בספר תהילים מגלה לנו שעל אף שזוכה להיות מלך בישראל והיה לו כל טוב שבעולם, הטוב האמיתי לו הוא מצפה ומיחל הוא רק "ואני קרבת א-להים לי טוב" (תהילים עג, ח). קרבת ה' היא הטוב המוחלט שאליו שאף דוד המלך, ואף אנו צריכים לשאוף ולעמול כל ימי חייו לכך, וכמו שכתב בעל ה'מסילת ישרים' (בפתיחה לספר) "וכל זולת זה שיחשבוהו בני אדם לטוב אינו אלא הבל ושווא נטעה".

יש לדקדק בדברי דוד המלך ע"ה, למה אמר "לי טוב", לכאורה די אם היה כותב "קרבת אלוקים טוב". ונראה לבאר, הרבה בני אדם חפצים בקרבת ה' באינו שיהי דרך, אבל לא דואגים להפנים ולהתחבר עם אותה קרבת ה' בה הם חפצים, אלא מצפים שקרבה זו תבוא אליהם מעצמה. על זה אמר נעים זמירות ישראל וכתב - "לי טוב", שההתדבקות בבורא ברוך הוא חשובה היא לי דואג אני ליישמה ולחוקקה בליבי, ואיני מחכה שתבוא מאיליה.

כל אחד מאתנו רוצה שיהיה לו טוב בחיים, וכשנשאל אדם מהו הטוב שהינו חפץ בו, כל אחד יענה בהתאם לרמתו הרוחנית. זה יאמר שהוא חפץ שיהיה לו הרבה כסף ונכסים, וזאת למרות שהוא יודע ש'מרבה נכסים מרבה דאגה', אדם אחר יבקש כבוד וגדולה, הגם שהוא יודע שהרדיפה אחריהם מוציאה את האדם מן העולם. מכל מקום כולם מחפשים בימי חייהם את הטוב הנכסף בו הם חפצים.

אולם דוד המלך ע"ה מלמד כל יהודי באשר הוא, שהטוב האמיתי והשלם שאין בו שמץ של אכזבה ועגמת נפש, הוא רק ברצון להתקרב אל הקב"ה בכל מאודו ובכל נפשו, כי מי שזוכה להתקרב אליו יתברך, כל שאר הדברים ממילא יבואו, ולא יחסר לו מאומה בחייו.

בפרשתנו מסופר על קרח שהיה אדם גדול וחשוב, ובנוסף לחוכמתו קרח היה עשיר מופלג, כפי שמספרים חז"ל (פסחים קיט, א) שהיו לו שלש מאות חמורים רק בכדי לשאת את מפתחות אוצרותיו, ולכן רגילים לתאר אדם עשיר בביטוי - 'עשירי כקרח'. קרח היה גם מנושא ארון העדות שבתוכו הונחו לוחות הברית. ללמדנו שקרח היה בעל דרגה ובעל מעלה גדולה מאד, אך למרות זאת חיפש לעצמו עוד קרבת אלוקים, ורצה להיות כהן לקל עליון. אולם, קרבה זו לא היתה ממקור כשר וטהור, ולכן הוא וכל אשר לו נבלעו באדמה.

צריך להבין, מהי הסיבה שגרמה לקרח לעשות טעות זו, וכי לא די היה לו במה שזוכה עד כה בגשמיות וברוחניות כאחד, ומה ראה לחלוק על משה רבנו ע"ה.

וביאור הדברים, לקרח חסרה מידת הענוה והביטול בפני התורה ולומדיה, חז"ל אומרים (ברכות ז, ב) "גדולה שימושה יותר מלימודה. שנאמר (מלכים ב' ג, יא) "ויאמר פה אלישע בן שפט אשר יצק מים על ידי אליהו", אין כתיב 'למד' אלא 'יצק', ללמדך שגדולה שימושה יותר מלימודה". המשמש תלמידי חכמים וצופה בהנהגותיהם ומידידותיהם הלכה למעשה, יודע הנהגתם גם בדברים שאי אפשר להעלותם על

הילולא דצדיקא

ב - רבי יוסף בן וואליד

ג - רבי יהושע נויברט בעל 'שמירת שבת כהלכתה'

ד - רבי פנחס הלוי הורביץ מניקלשבורג בעל 'הפלאה'

ה - רבי צאלח כהן זנגי

ו - רבי חיים די-לה-רוזה מו"ס 'תורת חכם'

ז - רבי שמחה בונם אלטר האדמו"ר מגור

ח - רבי חיים משאש מו"ס 'נשמת חיים'

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: mld@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

כשהברון שם סוף לתעלולי הגביר

על הפסוק בקהלת (ה, יב) "עושר שמור לבעליו לרעתו" דרשו חז"ל (פסחים ק"ט, א): "אמר רבי שמעון בן לקיש: זה עושרו של קרח". העושר הזה היה רק "לרעתו", מבלי שתהיה לו כל טובה ממנו.

רבי ראובן קרלנשטיין מביא בספרו 'יחי ראובן' את שמספרים על הברון רוטשילד, שהגיע לעיירה אחת בשעת בוקר מוקדמת ושאל מתי מתפללים תפילת שחרית? אמרו לו בשעה שבע. הוא נכנס לבית הכנסת וראה שכולם כבר נמצאים: הרב, החזן, הדיין, המתפללים, ולמרות זאת לא מתחילים בתפילה...

מששאל לסיבת העיכוב הסבירו לו כי הגביר של העיירה טרם הגיע, וכולם מחכים לו... עוברות חמש דקות, עשר דקות, וכולם עדיין מחכים... בשבע ורבע מגיע הגביר עם עיניים שנפתחו לו זה עתה מהשינה, צועד למקומו בכותל המזרח, מתיישב ליד הרב ונותן את האות שאפשר להתחיל בתפילה... הברון רוטשילד התפלץ בקרבו מחוצפתו של אותו גביר... רב בית הכנסת צריך להמתין לו... כל העולם צריך להמתין לו. הוצפה...

הגיע קריאת התורה. הברון ביקש עלייה ולאחריה עשו לו 'מי שברך'.

כשהגבאי הגיע לקטע 'בעבור שנדב' אמר הברון רוטשילד "בעבור שאני נודב את סכום כל רכושו של הגביר"... מכיוון שהגבאי לא ידע שהברון רוטשילד הוא העומד לפניו, אמר לו: "משווגיער! לגביר הזה יש הון עתק!" והברון נשאר בשלו: "בעבור שאני נודב את סכום כל רכושו של הגביר"...

נענה הגבאי ואמר לו: "ר' יהודי! אל תעשה ליצנות! אם אתה רוצה לתרום לבית הכנסת - תאמר סכום! ואם אינך רוצה לתרום - אין אף אחד שמחייב אותך". והברון משיב: "כבר אמרתי שאני רוצה לתרום! ואף אמרתי את הסכום אותו אני רוצה לתרום!"...

"ויש לך את הסכום הזה לתרום?" שאלו הגבאי. "כן, השיב. יש לי אלף אלפים יותר מן הסכום הזה"...

רק אז תפס הגבאי כי הברון רוטשילד הוא העומד לפניו...

הגבאי מיהר לגביר של העיירה וביקש ממנו לפרט את סכום הונו כדי שהברון רוטשילד יידע כמה לתת, אך הגביר סירב בטענה כי אין הוא מעוניין לחשוף ברבים את ענייניו האישיים, הפרטיים.

ניסו לשכנע אותו: "מדובר כאן על הפסד ענק לכל הקהילה. כסף זה, שיתרום הברון, יסייע לכל עניי השכונה! אם לא תגלה את סכום הרכוש שבידך - הברון יעזוב את העיירה ונפסיד את הכל".

והגביר נשאר עומד בסירובו: "אי אפשר לדרוש ממני לחשוף את ענייני הפרטיים ברבים". מה יש לדבר? כל הקהילה הלכה לביתו של הגביר והחלה לעשות שם הפגנה... אמר להם הברון רוטשילד: "אין צורך שהוא יגלה! יש בכוחי לברר זאת בכוחות עצמי".

אני אשלם לעורך דין, לרואה חשבון, והם יכולים לעיין בפנקסים הולוונטיים ועל פיהם לדעת את הונו... בדקו, וחזרו ובדקו, עיינו, וחזרו ועיינו, והתברר שאין לו, כמעט, שום דבר... אבל הוא הגביר של העיירה... כולם מחכים לו בתפילה.

וזהו העושר ש"שמור לבעליו לרעתו", וכפי שמפרש רש"י: "כעושרו של קרח - שעל ידי כן נתגאה וירד לשאול".

לפניך נגלו כל תעלומות

באחד הימים בא לפניי יהודי וסיפר לי כי הוא סובל מפצע בכף רגלו. הדבר נמשך כבר קרוב לחצי שנה, אולם כל הרופאים שאצלם ביקר אמרו לו שאין לו מאומה, ורק נתנו לו סוגים שונים של משחות לריפוי הפצע. אך משחות אלו אינן מועילות לו כלל, והוא עדיין סובל מהפצע המציק ברגלו.

כאשר שמעתי את סיפורו עלתה במחשבתי דמותו של כ"ק אבא זיע"א אשר סבל גם הוא מתופעה זו, ואשר בזמנו - לאחר מספר בדיקות שעבר אבא גילו הרופאים כי מדובר במחלת הסוכרת, והיה צורך לכרות את הרגל הנגועה בכדי למנוע את התפשטות התופעה לשאר חלקי הגוף (פעולה כירורגית שבסופו של דבר, בדרך נס, לא נעשתה לרגלו של אבא).

כיון שזכרתי במחלתו של אבא זיע"א שאלתי את היהודי הניצב לפניי האם הוא סובל ממחלת הסוכרת, אך היהודי שב ואמר שהרופאים טוענים שהוא אינו סובל מכלום.

"האם נערכו לך בדיקות כלשהן?" שאלתי את היהודי, והוא השיב: "לא. קביעתם של הרופאים הייתה תמיד רק על סמך מראה הפצע שברגלי. לא נערכו לי שום בדיקות, ודבר זה הפליא גם אותי מאד".

כיון שכך ייעצתי לו שילך תחילה לערוך בדיקות מקיפות, למרות דעתם

הנחרצת של הרופאים.

ואכן, תוצאות הבדיקות הראו שיהודי זה סובל מאותה מחלה שממנה סבל אבא הקדוש זיע"א, וגם את רגלו יש צורך לכרות.

לאחר ששמע זאת היהודי הוא שב אליי וביקש את עצתי מה יעשה כדי להציל את רגלו מכריתיה.

השבתי לו שבידוע הוא שכאשר אדם מקבל על עצמו קבלה טובה בעבודת ה' - בכוח הדבר לבטל ממנו גזרות קשות. ועל כן טוב יעשה אם ייקח על עצמו מספר דברים קטנים בהם יתחזק - ובעזרת ה' יתברך יזכה לישועה ממרומים.

אותו יהודי קיבל את עצתי וכחלוף מספר חודשים הודיעו לו הרופאים שלא נותר כל סימן וזכר למחלתו, ואין כל צורך בכריתת הרגל, כי כבר נתרפאה לגמרי.

לאחר שנסתיים ענייניו של היהודי לטובה, חשבתי לעצמי שהרי כל השתלשלות העניינים הייתה באורח פלאי. במשך שישה חודשים לא נערכו לו בדיקות כלל, ולאחר מכן הקב"ה זימן אותו אליי והזכיר לי את מחלתו של כ"ק אבא זיע"א, וכך נמצא מקור מחלתו. **ולבסוף אותו יהודי זכה לרפואה שלימה, בזכות שהתחזק ברוחניות. אין זאת אלא השגחה פרטית מופלאה שהייתה על היהודי כדי שיזכה להירפא ממחלתו.**

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "זיאמר שמואל" (שמואל א' יא, יב)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר שהעם דורש משמואל הנביא שימנה עליהם מלך, ובפרשה מסופר שקורח מורד במשה ומבקש שררה. וכמו כן בהפטרה מסופר על שמואל שאמר: "את שור מי לקחתי", שהוא מענין הפרשה שבה אומר משה רבינו: "לא תמור אחד מהם נשאתי".

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

להמעיט בציון תכונות שליליות

גם כאשר ברור לנו שחייבים להביא לידיעת פלוני מידע שלילי מסוים על זולתו, חייבים לחפש את אופן הביטוי המתון ביותר. עדיף לכוון את השומע באופן שיגלה בעצמו את הדברים, מאשר לבטא זאת ישירות במילים.

כאשר משווים בין שני מועדים למשרה, לרוב די בכך אם מזכירים את מעלותיו של האחד מבלי לציין את מגרעותיו של השני.

בכל מקרה, תמיד עדיף להשתדל למעט ככל האפשר בציון מגרעות.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מותר לשאול - אסור ללגלג

"ויקח קרח בן יצהר בן קהת בן לוי ודתן ואבירם בני אליאב ואון בן פלת בני ראובן" (במדבר טז, א)

התורה מביאה את סיפור מחלוקת קורח ועדתו על ענין הכהונה, ובהקשר לזה מציינים חז"ל (אבות ה, יז) שמחלוקת שהיא לשם שמים סופה להתקיים, ואילו מחלוקת שאינה לשם שמים אין סופה להתקיים. ומהי מחלוקת לשם שמים, זו הנגרמת רק כתוצאה מרצון למלאות את ציווי הקב"ה. וכגון זה שניים המתנצחים ביניהם בדברי תורה, אדם זר שיקלע לוויכוח ביניהם, יחשוב תחילה שאיבה וכעס שוררים בין השניים, אך כאשר הם יסיימו ללמוד, יתברר לכולם שהמתווכחים הם ידידים שהשלום והרעות שוכנים ביניהם, וכל מטרת הוויכוח היתה רק לשם שמים, בניסיון לרדת לעומקם של דברים ולגלות מהו רצונו של ה' יתברך.

כך הם המחלוקות המפורסמות שבין בית הלל ובית שמאי, שכל מטרתם היתה אך ורק לשם שמים. וכראיה ניתן להביא שאמנם ההלכה נפסקה כבית הלל, אך למרות זאת, בית הלל חזרו ושנו ההלכות של בית שמאי בניסיון לרדת ליסוד הדברים, ולא מציינו סתם אנשים שיש מריבה ביניהם המשקיעים מאמץ ומחשבה להבין את דברי הזולת. ובוזה שבית הלל עיינו בדברי בית שמאי, מוכח שהיתה זו מחלוקת לשם שמים שסופה להתקיים. ועל שתי השיטות של בית הלל ובית שמאי נאמר 'אלו ואלו דברי אלוקים חיים', מכיוון ששני הצדדים ניסו להבין את דבר ה', על מנת להרבות כבוד שמים בעולם.

וסמל המחלוקת שאינה לשם שמים היא מחלוקתו של קורח ועדתו, שהיתה זו מחלוקת רק של צד אחד, היות וקורח נלחם במשה רבנו, בעוד שפניו של משה היו לשלום. וכאשר משה רבנו היה שומע את דברי קורח ועדתו, הוא היה נופל על פניו מחמת הצער שאחז בו, ולאורך כל הדרך שלח משה שליחים לאנשיו של קורח על מנת לפייס את דעתו ולמונעו מן המחלוקת. וכפי המתבאר מדברי התורה הקדושה, היתה רק מחלוקת לשם מחלוקת, ומכיון שכך, משה רבנו לא רצה להיכלל בה.

בכל ענין המחלוקת נעוצה בעייתיות רבה, מכיוון שקורח עשה שימוש בדברי התורה הקדושה כדי להפיץ את המחלוקת. בתחילה קורח שאל שאלות בנושא פרה אדומה וכן בענין מזוזה וציצית, ואחר כך מתוך שאלות אלו הוא בא לערער על הכהונה. יוצא אם כן שקורח השתמש בתורה כקודם לחפור בה, ובאמצעותה הגיע לידי המחלוקת. ולא על השאלות ששאל נתבע קורח, מכיוון שלא הביישן למד, ולשאול שאלות זהו דבר נצרך התופס מקום חשוב ביהדות. קורח נתבע על אופן שאילת השאלות שהיתה בהם נימה של זלזול ולגלוג, וכל מטרת השאלות היתה להקניט ולזלזל בקדשי ישראל. כמו כן נתבע קורח על כך שעשה שימוש בדברי התורה הקדושה על מנת לקדם את רצונו האישי, ובכך שם את התורה ללעג ולקלס וחילל שם שמים ברבים.

פניני הפרשה

ההוכחה שהכהונה אינה נחלת קורח

"שמעו נא בני לוי" (במדבר טז, ח)

"נא" - ראשי תיבות: 'נדב אביהוא'.

ומכאן, כותב בספר 'ישמח משה', נרמז כי ממינת נדב ואביהוא, בני אהרן שהקטירו קטורת זרה, מוכח שהכהונה אינה שייכת לקורח.

במחלוקת אין דין 'חזקה'

"וישלח משה לקרוא לדתן ולאבירם" (במדבר טז, יב)

על דרשתו חז"ל המובאת ברש"י "מכאן שאין מחזיקים במחלוקת, שהיה משה מחזר אחריהם להשלימם בדברי שלום", ביאר כמין חומר הרה"ק ר' יצחק מוורקא זצ"ל, שכוונת חז"ל ללמדנו שאין במחלוקת עניין חזקה, לומר מאחר שניסיתי כמה פעמים להשלים עם יריבי ולא עלתה בידי - חזקה שלא אצליח עוד, אלא אדרבה מוטל על האדם לנסות כמה וכמה פעמים להשקיט המחלוקת, וכמו שחז"ל מעידים "שהיה משה מחזר אחריהם להשלימם בדברי שלום".

לא לקלקל את השורה

"ותכס עליהם הארץ ויאבדו מתוך הקהל" (במדבר טז, לג)

טבע מציאות בני האדם, מעורר רבי יצחק אבוהב זיע"א, בספרו 'מנורת המאור' - מתחייב שישבו ביחד, וישרתו אלו לאלו ויסייעו אלו לאלו בכל עבודתם ובכל צרכיהם, על כן ישובו של עולם הוא בקירוב, רעות, אהבה ואחוה שיש ביניהם והסכמה ודעת אחת ומשפט אחד, לפיכך כל מחלוקת שיארע ביניהם היא השחתת הישוב.

ובדברי תורה צריך חבורת תלמידים, ואם יישאו ויתנו בדבר ויחלקו בסברא לשם שמים להוציא הדבר לאמתו, זהו עבודת השם כדי שלא תצא הלכה מוטעית ויעמוד הדבר על בוריו. ואף על פי כן שאם יארע חילוק בין התלמידים שתהא כוונתם לשם שמים להוציא אמיתת ההלכה ולא לקנטר.

והמחזיק במחלוקת אפילו בדברי תורה, מקלקל את השורה ויוצא ממנו חורבן עולם, והשלום והסבלנות נאה בכל דבר, והשי"ת יברך את עמו בשלום!

האריזה מעידה על תוכנה

"ואני הנה נתתי לך את משמרת תרומותי לכל קדשי בני ישראל" (במדבר יח, ח)

המשגיח רבי ירוחם ליוואויץ זצ"ל, היה רגיל לומר כי הכח הגדול שיכול לרומם את האדם ולהגביהו למדרגה נישאת - כאשר הוא יודע להעריך נכונה במה הוא מתעסק.

שורש הצלחת האדם ברוחניות הוא המעלות שאותם הוא מחפש להשיג, ככל שהוא מעריך יותר כך יש סיכוי שיתאמץ יותר להשיג.

והיה מביא משל מהחיים, כשאדם נכנס לחנות הוא רואה שקים של קטניות, ארגזי לחם וכדו' מונחים. חפצים יקרים יותר, מונחים בשקיות או קופסאות קרטון. אולם כשהוא נכנס לחנות תכשיטים שם יש לכל תכשיט קופסא נפרדת, וככל שהתכשיט יותר יקר ונדיר הקופסא מיוחדת יותר. מה מטרת הקופסא, לשמור על התכשיט שלא ייזק ולא יקבל מכות ולכלוך וכד', אם כן מדוע קופסא כל כך יקרה? אלא מה שיקר וחשוב בעיני האדם - הוא מייקר ומייחד.

הקב"ה ראה שהכהנים מקיימים את מצוותיהם בשמחה, לכן הוא נתן להם עוד כ"ד מתנות כהונה, שכן הם ישמרו היטב כראוי היות והם מקיימים בשמחה.

השלום השוב יותר מעליית 'מפטיר'!

פרשת השבוע חושפת את המחלוקת הנוראה של קרח ועדתו, את האסון הנורא שהיא גרמה, כאשר אנשים נשים וטף סבלו, תינוקות בני יומם שילמו את המחיר. רגע לאחר המחלוקת, מזהירה אותנו התורה שלא ניקח צד ברוע הזה, לבל נהיה שותפים לתהליך כה מסוכן ומפחיד. נכון, יתכן שיש חילוקי דעות, יתכן שיש ויכוחים. עדיין - הבה ננהל אותם בענייניות, מתוך רצון לוותר ולפתור, ובעיקר - ניזהר שהם לא יגיעו למחלוקת בווערת!

סיפור מטלטל פרסם רבי אשר קובלסקי שליט"א, שהתרחש בבית הכנסת דחסידי 'נדבורנה - חדרה' בבני ברק, ביום מן הימים, אחד ממתפללי בית הכנסת המשלם דמי חבר, ניגש אל הגבאי וביקש לוודא כי בשבת פלונית, שתחול בעוד כחודש ימים, יוכל לקבל את עליית 'מפטיר' ולהיות שליח הציבור בתפילת המוסף, שכן זוהי השבת שלפני היארצייט של אמו עליה השלום.

גבאי בית הכנסת הציץ ביומנו, ואישר כי השבת היא פנויה מכל 'חיוב' אחר, והמתפלל הקבוע - הזכאי בדיון לקבל עליית במהלך השנה ואף לעבור לפני התיבה, יזכה לממש את רצונו, לעילוי נשמת אמו. המתפלל היה מרוצה, כאדם מאורגן מראש רצה לוודא כי כל ענייני היארצייט יתנהלו בצורה הטובה ביותר, ועתה נראה היה כי הכל ילך חלק.

באותה שבת שהמתפלל הקבוע ביקש לקבל בה את 'מפטיר', הוא מגיע לבית הכנסת בשעה מוקדמת, בטוח כי 'מפטיר' והתפילה לפני התיבה בתפילת המוסף ממתניים לו ברוע. אלא שדקות לאחר שנכנס לבית הכנסת, הבחין בזווית עינו כי מאן דהוא - אורח זר שאינו נמנה על מתפללי בית הכנסת הקבועים, מנהל דין ודברים עם הגבאי. המתפלל הקבוע הסתקרן לשמוע על מה הוויכוח, ולחרדתו גילה כי האורח הזר מבקש, לא פחות, לקבל את עליית 'מפטיר' ולהתפלל תפילת מוסף! והרי זה 'מפטיר' שלו, זה 'מוסף' שלו, והנה ניצב כאן אדם זר, ולוחץ על הגבאי, פשוט מנסה לאלץ אותו להעביר את הכיבודים הללו אליו! היתכן כדבר הזה?!

לרגע התחוללה בתוכו מלחמה. רבונו של עולם, אם יש צדק בעולם - הרי שהוא מחולל

מחלוקת. והנה היא נגלית אליו בחלום, פניה מאירות וקורנות, והיא אומרת לו בלאט:

'בני יקרי, קיבלתי אישור מיוחד מבית דין של מעלה, לרדת לעולם הזה כדי להודות לך. עילוי נשמה כפי שחוייתי היום, בשעה שוויתרת על העליה ותפילת המוסף, עוד לא היה לי מעולם. אני זוכרת היטב את עילוי הנשמה בו זכיתי בשנים הקודמות, כאשר מדי שבת יארציית עליית 'מפטיר' והתפללת מוסף לפני התיבה לכבודי. אבל זה לא מתקרב, לא דומה בכלל, למה שזכיתי בו השנה - עת ויתרת בגבורה על הכיבודים המגיעים לך, עת ברחת ממחלוקת!'

ככל הדברים האלה אמרה האם לבנה בחלום הלילה, והוא התעורר כשגופו רוטט בהתרגשות, כל כולו מכוסה זיעה קרה, איבריו נוקשים באימה. לא בכל יום זוכה יהודי לקבל ביקור מאמו שבעולם האמת, והוא זכה! ואת המסר שבפיה - אותו סיפר בנה בסערת נפש, כדאי לזכור, לשנן ולחדד:

עליות, כיבודים, ועוד הרבה דברים - הם חשובים ביותר, עקרוניים מאוד, רמי מעלה עד מאוד. אלו נושאים שמימים שאין לנו בהם השגה, יש בהם עילוי נשמות, חזקות מוקדמות, משמעויות עמוקות. אבל יש כאן גילוי שמימי מהדהד:

הכל חשוב ויקר מאוד, עד שמעורב בו בדל של מחלוקת, נגיעה של קרב, ניצוץ של אש בווערת. ברגע שמחלוקת מתקרבת, שטונים מתחילים לעלות, שחילוקי דעות מתחילים להישמע - אדם חכם בורח, נמלט, יודע שחשוב פי כמה לברוח מהמחלוקת, לוותר, להימנע מהשתתפות בזירת קרב מדממת שכזו.

מחלוקת לא מביאה טוב, היא מביאה רע. ההיפך - הבריחה מהמחלוקת, ההימנעות מהקרב, הוויתור שלפעמים כרוך במאמץ איתנים - הוא הדבר הנכון, הפעולה הנכונה, שגם גורמת יותר עילוי נשמה, גם מעוררת רחמי שמים, וגם מביאה בכנפיה חיי אושר ושמחה.

כאשר נפטרה הרבנית פוברסקי ע"ה, קרא בעלה הגאון רבי דוד זצ"ל לבניו ואמר להם, חייבים אתם עתה לומר קדיש י"א חודש. עלולים להיות מקרים שונים בהם אנשים אחרים ירצו להתפלל לפני העמוד או ירצו את הזכות לומר קדיש וח"ו עלול הדבר להגיע לידי ריב ומחלוקת. אנא, תוותרו תמיד! הזכות הגדולה ביותר לנשמה היא כאשר יש שלום ושלחה בין יוצאי חלציה ולא רבים על אמירת קדיש עברה! ('קריאה בקריה' ע' רמה).

הבה נברח מהמחלוקת, נימנע מכל סכסוך, גם כשאנו צודקים, גם כשנראה לנו שיש משמעויות שמימיות עמוקות. **זה הדבר הנכון לעשות, וזה מה שמביא שפע וברכה!**

לנגד עיניו. הוא מתפלל קבוע, הוא הזמין מראש, הוא תורם לבית הכנסת רבות בשנים, הוא התארגן לכך שהיום 'מפטיר' וה'מוסף' שלו. וראו מה הולך כאן - אדם זר מבקש 'להשתלט' על הכיבודים היוקרתיים! הרי גם אם היה מדובר בשבת רגילה - הוא אינו רשאי לדרוש דבר מה מהגבאי, איש לא חייב לו כלום. אבל עכשיו - כשמתפלל קבוע הזמין מראש - הרי זו שערוריה של ממש!

מנגד, קול שקט לחש לו לוותר. 'הרי ממילא איננו מבינים כיצד עליה ותפילה לפני התיבה מסייעות לנשמות בעולם העליון, הרי איננו יודעים מה הן מחוללות לעילוי הנשמות בגן עדן. אנו מנסים לעשות את המרב והמיטב שמקובלנו במסורת שמועילים לנשמה, אבל האם ויתור, כה עוצמתי - אינו מחולל עילוי נשמה? הרי גם בו יש כח מסוים! אולי עדיף לוותר, לברוח מן המחלוקת, להקדיש את הוויתור לעילוי נשמת אמה ע"ה?'

ואז הוא החליט. באומץ, בגבורה, הודיע לגבאי כי הוא מוותר. הגבאי ניסה להתקומם, אמר 'חס וחלילה, נראה לך שאתן לו? מה פתאום? האחד בא לגור וישפוט שפוט? לבית הכנסת יש סדר, יש תקנון, לחברי הקהילה יש זכויות יסוד מוקנות, והעליה והתפילה בשבתות יארציית הן אחת מהן. לא יעלה על הדעת, אינני מתכוון להיכנע!'

ואילו המתפלל הקבוע, שכבר החליט שעליה, חשובה ככל שתהיה, אינה שווה כדי מחלוקת, המחלוקת מסוכנת כפליים והרת אסון שבעתיים מאשר לוותר על העליה היוקרתית, עמד על דעתו: 'לא ולא יידי הגבאי. אני מוותר. לא רוצה מחלוקת, לא רוצה חילוקי דעות, לא רוצה ליצור איי נעימויות. תן לו את העליה, תן לו גם את תפילת המוסף. אני אסתפק בעליה אחרת, אתפלל לפני התיבה ביום היארצייט עצמו. אני מעדיף לוותר, לא רוצה מחלוקת!'

לנוכח דבריו הנחרצים, קיבל הגבאי את הדברים והעניק את העליה, כמו גם את תפילת המוסף, למתפלל הזר. התפילה הסתיימה באווירה שבתית טובה ועילאית, כולם קיבלו את שלהם - המתפלל הזר שעמד על שלו קיבל את שביקש, המתפלל הקבוע שוויתר על הכל היה מאושר מהוויתור, והגבאי - הצליח שכל הצדדים יצאו מרוצים.

ביום המחרת, הגיע המתפלל הקבוע לבית הכנסת, והפעם היה נסער ונרגש. הכרת פניו ענתה בו כי עבר חוויה רגשית מטלטלת, ועד מהרה פתח וסיפר מה אירע במהלך הלילה:

ובכן, באישון ליל, בעיצומה של שנתו העריבה, והנה בחלומי הגיעה אליו אמו עליה השלום, זו שלכבודה ביקש את עליית 'מפטיר', זו שלעילוי נשמתה רצה להתפלל את תפילת המוסף לפני התיבה, אלא שוויתר כדי למנוע